

Забрати пільги у шахтарів не вийде

Так каже Анатолій Курило, голова цехової організації шахти «Козацька» ПО ПМГУ Криворізького залізничного комбінату. То його особисте переконання і принципова позиція нашої Профспілки. Анатолій Ярославович заповзято доносить її до своїх колег, адже усвідомлює: зараз нам як ніколи потрібно бути обізнаними і згуртованими – щоб не тільки перемогти зовнішнього ворога, а й зберегти систему трудових прав і соціальних гарантій працюючих українців від зазіхань внутрішніх шкідників. Про ці та інші пріоритети роботи під час війни профлідер розповів в інтерв'ю нашому колезі Миколі Крамаренку.

– Весь Кривбас знає, що багато чоловіків з шахти «Козацька» в перші ж дні широкомасштабного вторгнення рашистів добровільно, не чекаючи повістки, пішли захищати Україну...

– Так і було. Шахтарі – народ рішучий. Кожного зі 129 наших хлопців, які боронять рідну землю в складі ЗСУ, я добре знаю. Заглядаючи до мене в кабінет на хвилину перед відправкою, вони говорили: «Нам соромно залишатися вдома і чекати, поки перемогу над окупантами здобудуть інші». Обіймав їх на дорогу по-батьківськи, просив повертатися живими-здоровими.

– Була змога чимось допомогти нашим захисникам?

– Всім, чим могли, допомагали. Ситуація із матеріальним забезпеченням Збройних Сил тоді була нікудишньою. Добровольці рушали на фронт хто в чому – у спортивних костюмах, кросівках. Ми з директором шахти Максимом Гриненком намагалися купити все, що вони просили – бушлати, броніки, розвантажувальні жилети, військову форму та берці, наколінники, спальні мішки, турнікети, рації, біноклі, термочашки, ліхтарики, ліки, «мівіну», воду... аж до шевронів для військової форми. Дівчата плели маскувальні сітки. Гуртом удалось організували навіть волонтерську громадську організацію на базі нашої шахти.

Дуже сумно, але сьогодні маємо вже в колективі чотирьох загиблих і трьох безвісти зниклих бійців...

– Як під час війни працює ваш згуртований колектив?

– Підземна група трудиться в режимі п'ятиденки, апарат управління – на чотириденці. У керівництва шахти є розуміння потреб усіх членів колективу, у тому числі і щодо соціального захисту. Основний документ підприємства – колективний договір – діє. Молоко, бутильована вода, інші пільги шахтарям гарантовані. Слава богу, за останні рік і три місяці на «Козацькій» у цьому плані практично нічого не змінилося. Єдине, що додалося, – потреба всіляко допомагати ЗСУ.

– Хто ваші помічники?

– Профспілковий актив, насамперед. До цеховому обрано 15 спілчан. Є у мене заступник – Олег Копець. Завжди поруч небайдужі активісти Андрій Чугай, Ганна Марчук, Інна Бондаренко та інші. Але тепер нас стало менше. Олександр

Шульгін пішов захищати Україну, Юрій Батура служив, зараз комісований.

– Як у вашому підрозділі сприйняли ініціативу роботодавців, зокрема голови Українського союзу промисловців і підприємців А.Кінаха, щодо скасування Списків №1 і №2?

– На оперативці у голови первинки ПМГУ Криворізького залізничного комбінату Юрія Деркача, та й під час розмов в заботах шахтарі, м'яко кажучи, дивувалися такому неочікуваному випадку. Питали: «Це часом не ворожа диверсія?» І я цілком їх розумію: взяти під час війни і отак збунтувати трудовий люд! З якого боку не візьми, не розумно. ПМГУ засудила цю ініціативу роботодавців.

– Пригадую, щось подібне вже затівалось у верхівках влади за часів незалежності України...

– Ідея витала в повітрі в 2014 році. Ми тоді (пам'ятаю, як зараз, 14 жовтня) з тисячами спілчан з різних областей дружно зібралися в Києві на всеукраїнський мітинг проти антисоціальних реформ. Після нього урядовці принишкли зі своєю нікчемною ініціативою. Тепер от знову хтось прагне забрати пільги в людей, які працюють глибоко під землею, у загазованості, запиленості, у гарячих цехах...

Той, хто просуває цей намір – або хоче зашкодити нашій країні, «розхитуючи» суспільство, або не розуміє, що коїть. Якщо друге, то хай приїжджає до нас у Кривбас, на «Козацьку». Ми йому все покажемо, і навіть дамо спробувати на собі ту надважку працю, якою заробляються шахтарські пільги.